

GÖNLÜMDE MESCİD-İ AKSA FİLİZLERİ

Kudüs,taşları konuşan şehir. Yıllardır barışı bekleyen ama hep savaşıla anılan topraklar. Neden bu kadar geç tanıdım bu şehri, inanın kızıyorum kendime.. Bu mukaddes topraklar neden sadece zulümle aklına gelmelidir insanın? Yoksa bu yüzden mi solgun ve hüzünlü bu şehir? Ekemedik mi Mescid-i Aksa tohumlarını bir çocuğun yüreğine? Neden üçüncü haremimize cami avlusunda bebek muamelesi yapıyoruz? Halbuki bu şehir bizimdir. Dinimizin, peygamberlerin şehridir. Sadece ramazanlarda ve zulümle hatırlanan bir şehir hüzünlü olmasın da ne yapsın? Mescid-i Aksa neresidir tartışmaları hala ülkemizde devam ederken yapmamız gereken tek şey her yere özgür Filistin yazıp kabuğumuza çekilmek midir? Oysa Bir insan Kudüs'e gönülden bağlanırsa bırakmaz ki o şehir onun peşini. Sarmalar hayatındaki her şeyi, her yerde Kudüs görmeye başlar o kişi. Hayallerini süsler, dilinden eline akar duaları. İçimizde yaradır bu şehir. Neden seyirci kalmak yerine tedavi etmeye çalışmıyoruz bu yaramızı? Bu şehirde bizden bir parça var oysaki. Hz Ömer'in tekbirleri, Hz Zekeriya'nın duası, Selahattin Eyyubi'nin Allahu Ekberleri var. Bu topraklara sahip çıkmak değil midir bizim sorumluluğumuz?

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde diye bir şiir vardır bilirsiniz. İmkansız gibi gelirdi bana hiç görmediğim toprakları bir düşünle gezmek. Değilmiş meğerse. Sabah uyandıgımda içimde çok büyük bir mutluluk vardı. Fakat daha sonra bu mutluluk yerini hüzüne bıraktı çünkü aklıma orada konuştuğum çocukların “Biz zaten 25 yaşına kadar yaşayamayacağız” dediği aklıma geldi.

Biz hayatımızdaki en ufak bir olayı dünyanın sonuymuşçasına abartırken oradaki çocuklar tarif edilmez acılar yaşıyor. Bir çocuk, oyuncaklarını ve kıyafetlerini kime vereceğinin vasiyetini yazıyorsa insanlık olarak utanmalıyız. Biz burada ismimizi sınav kağıdına yazarken mutsuz olup sıkılıyoruz, orada çocuklar öldükten sonra tanınmak için ellerine yazıyor isimlerini. İşte tam da bu yüzden çalışmamız, okumamız gerek ki başkalarına bağlı olmayalım. Elimizdeki telefonu, yediğimiz, kullandığımız ürünleri kendimiz üretip geliştirelim. Kendimiz kalkınalım ki sadece savaş zamanları ortaya çıkarılan, diğer günler kimsenin aklında olmadığı o boykot listelerini görmeyelim artık. Çünkü Kudüs sadece Arap-İsrail meselesi değil, insanlık meselesidir. Gerçekleri görüp savunmak için müslüman olmak değil insan olmak gerekir. Bizlere hesap sorulmayacak mı ahirette “Kudüs acı çekiyordu sen neredeydin? ” diye. Kudüs'ü hayalimizdeki Kūdüs'e çevirmek olmalı kalplerimizdeki en büyük emellerden biri. Şimdi savaş ve İsrail askerlerinin akıllalmaz zalimlikleriyle gündem olan Kudüs'e kıyasla kalbimizdeki Kudüs bambaşkadır oysaki.

Böyle düşünürken ah Kudüs diyorum yine kendi kendime. Hayalimdeki gibi olsun. Düşümde gördüm Mescid-i Aksa'nı. İzledim Kubbetüs Sahra'nı. Barışın şehri olsun ismin gibi. Savaşla değil, güzelliğininle kazınsan akıllara.İçimdeki gibi olsun, yürürdüm mukaddes topraklarını karış karış içimde bir huzursuzluk, endişe kııntısı bile olmadan. Güller olurdu her yerinde, peygamberimizden hatıra. Sultan Süleyman'a selam verirdim surlarını geçerken. Hemen bir taş seçerdim kendime çünkü biliyorum senin taşların konuşuyor. Etrafında bir sürü çocuk olurdu ama bir gariplik var öncekine kıyasla. Gözlerinin içi parlıyor bu çocukların. Bembeyaz dişleriyle gülümsüyorlar. Avuçlarının içinde bomba atılırsa beni tanısinlar diye

isimleri yazmıyor artık. Korkuyla yaşamıyorlar Filistin'in çocukları. Ninnileri bombalar değil bu sefer.

Gönlümdeki Mescid-i Aksa var şimdi. Her yeri insanlarla dolmuş. Seccadelerini sermişler yüz kırk dört dönüme. Hayret, onları namaz kılarken zalimce ittiren polisler de yok artık. Her tarafta Filistin bayrakları var hayalimdeki Kudüs'te. İnsanlar akın akın geliyor dünyanın dört bir yanından bu barış şehrine. Müslümanlar daha mutlular bu sefer. Mukaddes topraklara İsrail polisinin samimiyetsiz yüzüyle girmiyorlar çünkü. Yine anneler var Mescid-i Aksa'da. Kur'an okuyor, sohbet ediyorlar. Kimse onları engellemiyor, uzaklaştırma yasağı da vermiyor. Yahudi ve Hristiyanlar da var elbette. Kendi kutsal mekanlarının önünde ibadet ediyorlar çünkü Kudüs artık ismi gibi bir Barış şehri. Peygamberimiz zamanında Medine gibi adeta. İnsanlar kısıtlama olmadan yaşıyorlar dinlerini, kimse şikayet etmiyor. Sanki bir Fatih Sultan Mehmet geçmiş gibi. Hz.Ömer adaleti gelmiş bu mukaddes mekana. Eski mutlu günlerine kavuşmuş Kudüs. Hüzünlü bakmıyor artık bize. Tebessüm ediyor Kubbetüs Sahra'nın altın kubbesi. Huzurla doluyor kalbim, şükrediyorum.

Böyle filizlendi işte Mescid-i Aksa tohumları gönlümde. Bakıyorum onlara narin bir çiçek gibi. Onları her gün ilimle sulamaya gayret ediyorum. Herkese ekelim bu tohumları, kurumasınlar gönüllerimizde. Şimdiki bir filiz yarın bir bakmışız dallanıp budaklanarak görkemli bir ağaç oluvermiş.

Vesselam

Sena Başaran 9D 66